

Arrest

nr. 109 552 van 10 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 24 januari 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 maart 2013 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 augustus 2010 dient verzoekster een aanvraag in om een verblijfskaart te verkrijgen als familielid van een Belgische onderdaan, met name *in functie* van haar partner, met wie zij een verklaring van wettelijke samenwoning had afgelegd.

Op 26 januari 2011 is verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Bij schrijven van 21 mei 2012 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris aan verzoekster alle nuttige documenten voor te leggen, in het kader van een socio-economisch onderzoek, met toepassing van artikel 42*quater* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het schrijven is aan verzoekster ter kennis gebracht op 31 mei 2012. Op 28 juni 2012 legt verzoekster een aantal documenten voor.

Op 24 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 4 februari 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S.

Voorna(a)m(en): A. A.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...)1979

Geboorteplaats: Mampong

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de unie zijn in die verblijven in de hoedanigheid van een familielid van burger van de unie wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is van de echtgenoten of partners. Betrokkene woont niet meer samen met mevrouw O. C., met wie ze een geregistreerd partnerschap heeft afgesloten;

Betrokkene vermeldt dat ze niet meer naar Ghana kan terugkeren door haar handicap. Betrokkene legt geen objectieve bewijsstukken voor van haar handicap, die de onmogelijkheid om naar Ghana terug te keren bevestigen.

Verder zou mevrouw niet meer aanvaard worden in Ghana;

Indien mevrouw echt angst heeft om terug te keren naar haar land van herkomst, kan men dan ook in vraag stellen waarom mevrouw, bij haar eerste binnenkomst in België, geen asiel aangevraagd heeft;

Niettegenstaande de beweerde handicap, is mevrouw toch tewerkgesteld;

Zij beschikt echter over onvoldoende inkomsten (minder dan 1100 euro= armoederisicogrens in België) om in België een volledig "zelfstandig" leven uit te bouwen;

Betrokkene heeft aan de hand van de voorgelegde documenten niet kunnen bewijzen dat ze voldoende geïntegreerd is (cultureel, economisch en sociaal) in de Belgische maatschappij.

Het verblijfsrecht van betrokkene wordt daarom ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 42quater van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst en waarop zij wordt gesteund, bepaalt de gevallen waarin een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is en die in België verblijft in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie.

Zo verwijst de bestreden beslissing uitdrukkelijk naar artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet en stelt vast dat er in casu geen gezamenlijke vestiging meer is van verzoekster en haar Belgische partner.

De loutere vaststelling van de afwezigheid van een gezamenlijke vestiging is echter onvoldoende om de beslissing tot beëindiging te verantwoorden.

Artikel 42quater, §1, 3de lid Vreemdelingenwet bepaalt immers:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met al deze elementen, zoals door de wet voorgeschreven.

In het bijzonder blijkt uit geen enkel element van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoekster in België, noch met haar leeftijd, noch met de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Door de situatie van verzoekster niet te toetsen aan alle door de wet voorziene elementen, wordt artikel 42quater van de Vreemdelingenwet (in het bijzonder § 1, 3de lid) geschonden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Eveneens dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende wordt gemotiveerd.

De motivering van een bestuurlijke beslissing moet de bestuurde minimaal toelaten te begrijpen waarom de beslissing genomen werd.

Wanneer de wet voorziet dat bij het nemen van een voor de rechtsonderhorige nadelige beslissing rekening dient te worden gehouden met zes elementen, voldoet de beslissing die slechts naar drie van deze wettelijk opgesomde elementen verwijst niet aan dit vereiste.

Dit geldt des te meer wanneer, zoals in casu, uit de bestreden beslissing evenmin blijkt waarom met de overige elementen geen rekening werd gehouden.

De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet pertinent en draagkrachtig, zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2 De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is omdat geen rekening is gehouden met een aantal elementen, voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De in casu relevante bepalingen van artikel 42quater, § 1 van de vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luiden als volgt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° [...].

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet kan verweerder gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde stellen aan het verblijfsrecht van een familielid van een Belgische onderdaan, die zelf geen burger van de Unie is indien er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Het is niet betwist dat verweerder binnen voormelde termijn van drie jaar is overgegaan tot het nemen van de *in casu* bestreden beslissing. Verzoekster betwist verder ook niet het motief dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen sprake meer was van een gezamenlijke vestiging in het Rijk met haar partner en dat zij bijgevolg onder het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet valt.

Niettemin geeft verzoekster aan dat ten onrechte geen rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing met bepaalde elementen in de zin van artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet of dit op een kennelijk onredelijke wijze. Zij stelt dat onvoldoende rekening is gehouden met de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd en de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong.

De Raad stelt hierbij allereerst vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij schrijven van 21 mei 2012 werd uitgenodigd, -in het kader van het onderzoek van haar dossier over de eventuele intrekking van haar verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet-, alle documenten die nuttig kunnen zijn voor haar dossier over te maken. Artikel 42quater, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet is daarbij uitdrukkelijk geciteerd. Dit schrijven werd op 31 mei 2012 aan verzoekster ter kennis gebracht. Verzoekster maakte 28 juni 2012 in antwoord op dit schrijven volgende stukken over:

- een schrijven van haar raadsman van 26 juni 2012;
- een regularisatieverzoek van 9 oktober 2007;
- een verklaring van verzoekster met betrekking tot haar problemen in Ghana (zonder datum);
- een verklaring van huwelijksaangifte van 19 maart 2008;
- een attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie van 3 februari 2011 tot 8 maart 2011;
- aangifte van haar nieuwe hoofdverblijfplaats te Asse, van 19 april 2012;
- een huurovereenkomst van 1 april 2012;
- een arbeidsreglement.

Verzoekster betoogt dat geen rekening is gehouden met alle elementen zoals voorgeschreven door de wet. In het bijzonder blijkt uit de bestreden beslissing niet dat er rekening is gehouden met de duur van haar verblijf in België, haar leeftijd en de mate waarin zij bindingen heeft met het land van oorsprong.

Zij toont met haar uiteenzetting evenwel nog niet aan dat het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd dat haar verblijfsrecht sinds 26 januari 2011 in België als beperkt wordt beschouwd en niet volstaat opdat verzoekster op deze grond alsnog een verblijfsrecht van meer dan drie maanden behoudt. Er kan evenmin worden vastgesteld dat het kennelijk onredelijk zou zijn om verzoeksters leeftijd die thans 34 jaar is, ook niet te weerhouden als rechtvaardiging voor een verder verblijfsrecht. Wat betreft haar band met haar land van herkomst, blijkt uit de bestreden beslissing dat dit argument

evenmin kan worden weerhouden om haar verblijfsrecht niet te beëindigen. Dit is niet kennelijk onredelijk nu verweerder vaststelt dat zij geen objectieve bewijsstukken voorlegt in verband met haar handicap waardoor zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar Ghana en vaststelt dat zij geen asiel heeft aangevraagd bij haar binnenkomst in België terwijl zij stelt te vrezen voor een terugkeer naar haar land van herkomst. Verzoekster kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met de duur van haar verblijf in het Rijk, haar leeftijd en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van herkomst. In de bestreden beslissing is haar geboortedatum vermeld en is uitdrukkelijk geantwoord inzake de voorgehouden problemen in Ghana. Het loutere feit dat verweerder niet uitdrukkelijk de verblijfsduur heeft vermeld van verzoekster heeft niet tot gevolg dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Verweerder heeft immers, rekening houdende met de voorgelegde documenten, geconcludeerd dat zij niet kan bewijzen voldoende geïntegreerd te zijn (cultureel, economische en sociaal) in de Belgische maatschappij. De expliciete vermelding van haar verblijfsduur of het gebrek daaraan, doet aan de voorgaande conclusie geen afbreuk.

Verzoekster toont aldus niet aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen zoals bedoeld in artikel 42^{quater}, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. Zij maakt evenmin aannemelijk dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat geen elementen in de zin van voormelde bepaling voorlagen die zich verzetten tegen de beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden gepaard gaande met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enige middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend dertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN